

ra de istorie

ISTORIA ÎN IMAGINI

1944 - Saipan

(Imagină foto: Quora.com)

1961 - Paris, Franța

(Imagină foto: Quora.com)

Ion Andreescu: O viață scurtă, o moștenire eternă

(fragment)

(continuare din numărul trecut)

Spre mijlocul toamnei, a început să contemple posibilitatea unei plecări în Franța, simțind nevoia unui orizont artistic mai larg, a unei confruntări directe cu pictura contemporanilor săi de peste hotare și cu capodoperele măștrilor din trecut. Parisul, cu viața sa culturală efervescentă, muzeele celebre și împrejurimile încărcate de istorie artistică, i se părea locul ideal pentru a-și desăvârși învățătura. Însă resursele financiare limitate îl forțau să caute soluții pentru a-și susține călătoria.

Anii de activitate picturală îl transformaseră pe modestul profesor de desen într-un artist excepțional. Deși poate nu era pe deplin conștient de valoarea talentului său, avea încredere în forțele proprii. Pentru a strânge o sumă modestă, și-a vândut lucrările la prețuri derizorii, cedându-le diversilor cunoscuți din Buzău. Cheltuielile drumului și ale primelor luni de ședere în străinătate urmau să fie acoperite din salariile primite de la gimnaziu și seminar.

Cel care pleca spre Paris pentru a se perfecționa nu mai era un ucenic, ci un pictor matur, cu o personalitate artistică puternică, care îl plasa în fruntea generației sale. Anii petrecuți la București, urmași de experiența din mediul auster al Buzăului, contribuiseră la cristalizarea unei viziuni artistice profunde, caracterizată printr-un realism complex și nuanțat.

Astfel, la sfârșitul anului 1878, destinul avea să-l ducă la Paris, orașul artiștilor și al libertății creatoare. Aici a frecventat cursurile Academiei Julian, intrând în contact cu un mediu artistic elevat. În această perioadă, a realizat numeroase studii de nud, portrete și compoziții cu modele costumate, căutând să-și perfecționeze tehnica picturală. Prin aprofundarea acestor cunoștințe, a reușit să surprindă mai fidel expresivitatea personajelor sale, adâncind dimensiunea emoțională a celor mai reușite portrete de bărbați, precum și a excelentului autoportret realizat spre sfârșitul vieții. Cunoștințele acumulate îi ofereau nu doar o stăpânire superioară a mijloacelor plastice, ci și capacitatea de a transmite cu subtilitate trăirile și emoțiile fiecărei lucrări.

Un an mai târziu, două dintre lucrările sale, „Începutul primăverii” și „Bălci în România”, au fost acceptate la Salonul parizian. Contactul cu arta europeană a avut asupra sa un impact profund, similar cu experiența multor alți pictori români. Anii petrecuți la Paris au fost pentru Andreescu o perioadă efervescentă, marcată de evoluție artistică și rafinament. Sensibilitatea sa și capacitatea de a integra în mod creator influențele culturale europene au contribuit la aprofundarea identității sale de pictor român. Îmbogățit cu experiența franceză, a reușit să redea peisajul fără natale cu o forță expresivă vibrantă. Pământurile, trunchiurile copacilor și iarba de un verde calm capătă o putere evocatoare aparte, compunând un univers dominat de structuri clare și echilibrate.

Dorința de a picta în mijlocul naturii l-a determinat, în toamna anului 1879, să plece la Barbizon, locul unde lucraseră unele dintre cele mai ilustre figuri ale școlii de peisaj. Aici și în alte locuri l-a cunoscut pe Corot, Courbet și Monet, artiști care explorau noi direcții în pictură. Tre-cerea sa prin acest sat din apropierea Parisului, devenit refugiu pentru artiști dornici să se elibereze de convențiile picturii academice, a fost marcată de câteva peisaje de amplă perspectivă. În aceste lucrări, structurile lumii vizibile sunt învăluite într-o lumină calmă și generoasă, reflectând maturitatea artistică atinsă în această perioadă.

Când s-a întors în țară, în octombrie 1881, sănătatea sa era tot mai fragilă, boala avansând rapid. Tuberculoza îi amenința viața chiar în floarea vârstei și a talentului. Cu toate acestea, Andreescu a continuat să lucreze neobosit, fără ca iminența morții să-l abată de la drumul pe care simțea că este menit să-l urmeze.

La începutul lunii aprilie 1882, a deschis, pentru două luni și jumătate, în sala Stavropoleos din București, prima și singura sa expoziție personală – o retrospectivă impresionantă cu peste 60 de lucrări, majoritatea realizate în ultimii ani. Din păcate, nu a avut șansa să se bucure pe deplin de aprecierea pe care, în sfârșit, o câștigase. Pe 22 octombrie/3 noiembrie 1882, Nicolae Andreescu s-a stins din viață, lăsând în urmă o operă de o valoare inestimabilă.

Bibliotecar, Luciana Macovei

Bibl. Jud. „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui

Bibliografie:

Andreescu, Vasile Varga, Elionora Costescu. București: Meridian, 1978. Andreescu, Rada Bogdan. București: Meridian, 1969. Andreescu, Iulian Meneș. București: Meridian, 1972.

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)